

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମର ପାଠପଢ଼ାର ମୂଳଦୁଆ ହେଉଛି ପବିତ୍ରତା, ଯଦି ପବିତ୍ରତା ଥିବ ତେବେ ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ଶକ୍ତି ଭରିପାରିବ, ଯଦି ଯୋଗର ଶକ୍ତି ଥିବ ତେବେ ଯାଇ ବାଣୀ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ କେଉଁ ପ୍ରକ୍ଷାସ ପୁରୁଣା ରୂପରେ କରିବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଯେଉଁ ବିକରମର ବୋଝ ରହିଛି ତାକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପୁରା ପୁରା ପ୍ରକ୍ଷାସ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଜୀଙ୍କର ହେବା ପରେ ଯଦି କୌଣସି ବିକରମ କରିଲ ତେବେ ବହୁତ ଜୋରରେ ତଳକୁ ଖସି ପଡ଼ିବ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଯିବ । ଯଦି ସଂସ୍କାର ନିନ୍ଦା କରାଇଲ ବା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିଶ୍ଵତ୍ଵଖଳା ସୃଷ୍ଟି କରିଲ ତେବେ ବହୁତ ପାପ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଏହିଭଳି କରମ କରି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବାରେ ବା ଶୁଣାଇବାରେ କୌଣସି ଫାଇଦା ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, କିପରି ତୁମେମାନେ ପତିତରୁ ପାବନ ହୋଇ ପାବନ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇପାରିବ । ପାବନ ଦୁନିଆକୁ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର, ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ ଅଥବା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ବିଷ୍ଣୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଯୁଗଳ ଚିତ୍ର ଯାହାଙ୍କର ଏହିପରି ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଚିତ୍ର ଉପରେ ବୁଝାଯାଉଛି । ବାକି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଇଏ କିଏ ? ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଝିନାହାନ୍ତି ଯେ ଇଏ କିଏ ? ବାବା ଏବେ ତୁମକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୀତିରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯାହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । କାହା କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁଛି ଯେ ପରମାତ୍ମା ସବୁକିଛି ଜାଣିଛନ୍ତି । ଆମେ ଯାହା କିଛି ଭଲ ଅଥବା ଖରାପ କରୁଛୁ ସିଏ ସବୁ କିଛି ଜାଣୁଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ଅନ୍ୟଗ୍ରହଣ ଭାବନା କୁହାଯିବ । ଭଗବାନ ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଜାଣୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଭଗବାନ ହେଲେ ପତିତ-ପାବନ । ଯିଏକି ଆତ୍ମାକୁ ପାବନ କରି ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ଼ିବେ ସିଏ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ବାକି ଏପରି ଭାବିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ଯେ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ମନକଥାକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ଅଜ୍ଞାନତା କୁହାଯିବ । ମନୁଷ୍ୟ ଯାହା କରମ କରୁଛନ୍ତି ଭଲ ଅଥବା ମନ୍ଦ ପଦ ଭରାମା ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କୁ ମିଳିଥାଏ । ଏଥିରେ ବାବାଜୀଙ୍କର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ଏପରି ଖିଆଲ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ ଯେ ବାବା ସବୁ କିଛି ଜାଣିଛନ୍ତି । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ପାପ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଏଠାକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସେଣ୍ଟରକୁ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ଧନ୍ଦା କରୁନାହିଁ । ସରବଜ୍ଞ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ଶବ୍ଦ ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ତାକୁଛ କହୁଛ, ଏଠାକୁ ଆସି ପତିତରୁ ପାବନ କର, ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର ମାଲିକ କର କାହିଁକିନା ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ପାପ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ବହୁତ ଅଛି । ଏହି ଜନ୍ମର ପାପ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏହି ଜନ୍ମର ପାପକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାଉଛନ୍ତି । ଅନେକ ଏପରି ପାପ କରିଛନ୍ତି ଯାହାକି ପବିତ୍ର ହେବା ବହୁତ ମୁସକିଲ୍ ଲାଗୁଛି । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ପବିତ୍ର ହେବା । ପାଠପଢ଼ା ତ ବହୁତ ସହଜ, କିନ୍ତୁ ବିକରମର ବୋଝ କିପରି ସମାପ୍ତ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏପରି ବି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି ବହୁତ ପାପ କରୁଛନ୍ତି, ଅପସେବା ବହୁତ କରୁଛନ୍ତି । ବରହମାକୁମାରୀ ଆଶ୍ରମକୁ ଅସୁବିଧାରେ ପକାଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଯାହାର ବହୁତ ବଡ଼ ପାପର ବୋଝ ରହୁଛି । ଯେଉଁ ପାପର ବୋଝ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବା ଦ୍ଵାରା କଟିପାରିବ ନାହିଁ । ତାହା ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ହିଁ କଟିବ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାର ପୁରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର । ତେବେ ଯାଇ କାହାକୁ ତୀର ଲାଗିପାରିବ । ପ୍ରଥମେ ପବିତ୍ର ହୁଅ ଯୋଗବଳ ଜମା କର, ତେବେ ବାଣୀରେ ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତି ଭରିବ । ନଚେତ୍ କାହାକୁ କେତେ ବି ବୁଝାଅ କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ, ତୀର ଲାଗିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ପାପ ରହିଛି ନା । ଏବେ ଯେଉଁ ପାପ କରୁଛ, ତାହା ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ହୋଇଯାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ କରାଯାଏ ସତ୍‌ଗୁରୁଙ୍କର ନିନ୍ଦୁକ... ଇଏ ସତ୍ ବାବା, ସତ୍ ଶିକ୍ଷକ, ସତ୍ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବି.କେ.ଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରିଲେ ବହୁତ ପାପ ହେବ । ପ୍ରଥମେ ନିଜେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । କେହି କେହି ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ସତ୍ତା ରଖୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯୋଗ ପଇସାକର ନାହିଁ, ଏଥିରେ ଲାଭ କ’ଣ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ଯୋଗବଳ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ତାକୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତି ମାରଗରେ ଗୋଟିଏ ଅଭ୍ୟାସ ପଡ଼ିଯାଉଛି, ଧକ୍କା ଖାଇବା, ଫାଲ୍‌ତୁ ଆବାଦ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଗାୟନ-ଘଣ୍ଟ-ବାଦ୍ୟ-ଧ୍ଵନି କରିବା । ପରାଧନା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କର କାନ କେଉଁଠି ଅଛି, ବିନା କାନ ଏବଂ ବିନା ମୁଖରେ ଶୁଣିବେ ବା କହିବେ କିପରି ? ସେ ଅବସ୍ଥାକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଉଛି ଅନ୍ୟଗ୍ରହଣ ।

ତୁମେ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଯେତେ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ପାପ ନାଶ ହେବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ — ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି, ଇଏ ବହୁତ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ଇଏ କମ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ନା, ନିଜର ଚାଟକୁ ନିଜେ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ବାବା ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି, କେତେ ସମୟ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ ? ଏକଥା ରାଲି ଚଳଣ ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟ ଜଣାପଡ଼ିଯାଏ । ବାବାଜୀଙ୍କ ସ୍ମରଣ ବିନା ପାପ କଟିପାରିବ ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛ, ତା’ଦ୍ଵାରା ତୁମର ତଥା

ତାଙ୍କର ପାପ କରିଯିବ । ନାଁ, ଯଦି ନିଜେ ଯୋଗ କରିବ ତେବେ ପାପ କରିବ । ମୂଳ କଥା ହେଉଛି ପବିତ୍ର ହେବା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ହୋଇଛ ତେଣୁ କୌଣସି ପାପ କରନାହିଁ । ନଚେତ୍ ଏକଦମ୍ ତଳକୁ ଖସି ପଡିବ । ପୁଣି ଆଶା ମଧ୍ୟ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ ଭଲ ପଦ ପାଇପାରିବି । ପ୍ରବନ୍ଧଗ୍ରନ୍ଥୀରେ ଅନେକଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ ଏବଂ ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛ, ଯେ ଆମେ ବହୁତ ସେବା କରିଲୁ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଯୋଗରେ ବହୁତ ଫେଲ୍ ହେଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ, କେବଳ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ, ହଦର ପାଠପଢ଼ାରେ କେତେ ହିସାବ କିତାବ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି, ବହୁତ ମେହନତ କରୁଛନ୍ତି । କ’ଣ ରୋଜଗାର କରିବେ ? ପଢ଼ୁ ପଢ଼ୁ ଯଦି ମରିଗଲେ ତେବେ ପଢ଼ା ଶେଷ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯେତେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ ସେତେ ଧାରଣା ହେବ । ପବିତ୍ର ନହେଲେ, ପାପ କରିବ ନାହିଁ ପୁଣି ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଆମର ସମ୍ପୃକ୍ତ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ତ’ ପହଞ୍ଚୁଛି । ବାବା କ’ଣ କରିବେ ? ତୁମେ ଯୋଗ କରିଲେ ତୁମେ ପାବନ ହେବ, ବାବା ସେଥିରେ କ’ଣ କରିବେ । କ’ଣ ସାବାସି ଦେବେ! ବହୁତ ସନ୍ତାନ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ସବୁବେଳେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ, ତାଙ୍କ ବିନା ଆମର ଆଉ କିଏ ଅଛି ? ଏହା ମଧ୍ୟ ଗପ ଅଟେ । ଯୋଗରେ ବହୁତ ମେହନତ ରହିଛି । ଆମେ ଯୋଗ କରୁଛୁ ନାଁ ନାହିଁ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁନାହାନ୍ତି । ନରୁଝି ନଜାଣି କହି ଦେଉଛନ୍ତି ଆମେ ଯୋଗ କରୁଛୁ । ମେହନତ ବିନା କେହି କ’ଣ ବିଶୁଦ୍ଧ ମାଲିକ ହୋଇପାରିବ । ଉଚିତ୍ ପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯୋଗର ଶକ୍ତି ଭରିଲେ ସେବା କରିପାରିବ । ତା’ପରେ ଦେଖାଯିବ ସେବା କରି କେତେ ପ୍ରଜା ତିଆରି କରିଲ । ହିସାବ ଦରକାର ନା । ଆମେ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିଛୁ । ପ୍ରଜା ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ, ତେବେ ଯାଇ ରାଜ ପଦ ପାଇପାରିବ । ସେସବୁ ଏବେ କିଛି ନାହିଁ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଲେ, ଶକ୍ତି ଭରିଲେ ଯାଇ କାହାକୁ ପୁରା ତୀର ଲାଗିବ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା — ଶେଷ ସମୟରେ ଭୀଷ୍ମ ପିତାମହ, ଦ୍ରୋଣାଚାର୍ଯ୍ୟ ଆଦିଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଲେ । ଯେତେବେଳେ ତୁମର ପତିତ ପଣିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଆତ୍ମା ସତତପ୍ରଧାନ ଅବସ୍ଥା ପରମ୍ପରା ପହଞ୍ଚି ଯିବ ତେବେ ଯାଇ ଆତ୍ମାରେ ଶକ୍ତି ଭରିବ ଏବଂ ତୁରନ୍ତ ତୀର ଲାଗିବ । ଏକଥା କେବେ ଖିଆଲ କରନାହିଁ ଯେ ବାବା ସବୁକିଛି ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ଜାଣିବା କ’ଣ ଦରକାର, ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ । ବାବା ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖୁଛନ୍ତି ଆମେ ଅମୃତ ଜାଗାକୁ ଯାଇ ସେବା କରିଲୁ, ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ତତ୍ପର ଅଛ ? ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପ୍ରଥମ କଥା — ଆଉ ସବୁ ସଙ୍ଗ ଛାଡି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସଙ୍ଗ କର । ସେଥିପାଇଁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଘରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଭାବିବା ଉଚିତ୍ ଯେ, ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ପୁରୁଣା ଦେହ ଅଟେ । ଏହି ଦୁନିଆ ତ ଏସବୁ ଖଲାସ୍ ହୋଇଯିବ । ଆମର କାମ ବାବା ଏବଂ ବର୍ଷା ସହିତ ରହିଛି । ବାବା ଏପରି କହୁନାହାନ୍ତି ଯେ — ଘର ସଂସାରରେ ରୁହ ନାହିଁ, କାହା ସହିତ କଥାବାରତ୍ତା କର ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ବିବାହ ଆଦିକୁ ଯିବୁ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭଲେ ଯାଅ, କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେବା କର । ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ରହ । କାରଣ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ବିକରମ୍, ଯୋଗର ବଳ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଭସ୍ମ ହେବ । ଯଦି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବିକରମ୍ କରିବ ତେବେ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ପବିତ୍ର ହେବାର ପୁରୁଷାରଥ କରୁଥିବା ଭିତରେ ଯଦି ବିକାରୀ ହେଲେ ତେବେ ମରିବ । ଏକଦମ୍ ଚୁରଚୁର ହୋଇଯିବ । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଶ୍ରୀମତରେ ନ ଚାଲି ନିଜର ବହୁତ କ୍ଷତି କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ପାଦେ ପାଦେରେ ଶ୍ରୀମତ ଆବଶ୍ୟକ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ପାପ କରୁଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଯୋଗ ଲାଗୁ ନାହିଁ । ଯୋଗ କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଯଦି କାହାକୁ ଯାଇ କହିବେ ଭଗବାନ ଆସିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ନିଅ, ତେବେ ସେମାନେ ମାନିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ତୀର ଲାଗିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଉକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଅ, ବ୍ୟବସାୟରେ କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଦିଅ ନାହିଁ, ନଚେତ୍ ଆହୁରି ନିନ୍ଦା କରାଇବ ।

କେତେକ ସନ୍ତାନ ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି — ବାବା ଆମର ଦାନ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ରହିଛି, ଏବେ ଜ୍ଞାନକୁ ଆସିଗଲୁଣି, ପୁଣି କ’ଣ କରିବୁ ? ବାବା ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି ସନ୍ତାନମାନେ, ଗରୀବମାନଙ୍କୁ ଦାନ ଦେଲାବାଲା ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ଗରୀବମାନେ ଭୋକରେ ମରୁ ନାହାନ୍ତି, ଫକୀରମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ପଇସା ଜମା ରହୁଛି, ସେଥିପାଇଁ ଏସବୁ କଥା ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ହଟିଯିବା ଉଚିତ୍ । ଦାନ ଆଦି କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସାବଧାନ ରହିବା ଦରକାର । ଏପରି ବହୁତ କାମ କରୁଛନ୍ତି, ସେ କଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ପୁଣି ନିଜେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ଯେ ଆମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ବହୁତ ପାପର ବୋଝ ବଜି ଚାଲିଛି । ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ କୌଣସି ହସ ଅଟ୍ଟାର ମାର୍ଗ ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପୁଣି ଧର୍ମରାଜ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଧର୍ମରାଜଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ ବଡ଼ ବଡ଼ ଦଣ୍ଡ ମାତ ସବୁ ଖାଇବାକୁ ପଡିବ । କହିଥା’ନ୍ତି ନା ଶେଷ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଧର୍ମରାଜ ହିସାବ ଦେଖିବେ ସେତେବେଳେ ଜଣାପଡିବ । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ପାପର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାରେ କୌଣସି ସମୟ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ବାବା କାଶୀ କଲବଟର ମଧ୍ୟ ଉଦାହରଣ ଦେଇ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ତାହା ଉକ୍ତିମାର୍ଗ, ଏହା ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବଳି ଚଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । ଏସବୁ କଥାକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଏହିପରି ଡରାମା କାହିଁକି କରାଯାଇଛି ? ଆମକୁ ଏହି ଚକ୍ରକୁ ଆଣିଲେ କାହିଁକି ? ତେବେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ତ ନିଗଟିଆ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଅନାଦି ଡରାମା । ଚକ୍ରରେ ନ ଆସିଲେ ପୁଣି ଦୁନିଆ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ମୋକ୍ଷ ତ କାହାକୁ ମିଳୁ ହିଁ ନାହିଁ । ଯିଏ ଏହି ଡରାମାର ମୁଖ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମୋକ୍ଷ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ପୁଣି ଏହିପରି ଚକ୍ର ଲଗାଇବେ । ଏହା ଡରାମା ଅଟେ ନା । କେବଳ କାହାକୁ ବୁଝାଇଲେ ବା ଶୁଣାଇଲେ ପଦ ମିଳିବ ନାହିଁ, ପ୍ରଥମେ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏପରି ନୁହେଁ, ବାବା ସବୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଲେ ମଧ୍ୟ କ’ଣ କରିବେ । ପ୍ରଥମେ ତୁମର ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ଯେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ମୁଁ କ’ଣ କରୁଛି, ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ସମୟ ମନେ ପକାଉଛି ? ବାବା ତୁମର ସବୁ କଥା ଜାଣିବେ, ଏଥିରେ ଫାଇଦା କ’ଣ ? ତୁମେ ଯାହା କିଛି କରୁଛ ତାହା ତୁମେ ହିଁ ପାଇବ । ବାବା ତୁମର ଚାଲିଚଳଣ ଏବଂ ସେବା ଦ୍ଵାରା ଜାଣୁଛନ୍ତି — ଏହି ସନ୍ତାନ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରୁଛି । ଅମୃତ ବାବାଙ୍କର ହୋଇ

ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବହୁତ ବିକରମ କରିଛି ତାଙ୍କର ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇବାର ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ଜଞ୍ଜାନ ରୂପକ ଖଣ୍ଡତା । ଏଥିରେ ଯୋଗବଳର ଶକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଧାର ଆବଶ୍ୟକ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ବିଶ୍ରାନ୍ତ ଉପରେ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ପ୍ରବାହ କରୁଛ, ବାକି ଜଞ୍ଜାନ ଦ୍ଵାରା ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ପ୍ରଥମେ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ପବିତ୍ର ନହେଲେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏଠାକୁ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ଆସୁଛ । ତେବେ ପତିତମାନେ କ'ଣ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହୋଇପାରିବେ । ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ପୁରା ଜଞ୍ଜାନ ଆବଶ୍ୟକ । ଯେଉଁ ଅନନ୍ୟସ୍ଥ ସନ୍ତାନମାନେ ସେଣ୍ଟର ସମ୍ଭାଳୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, କିନ୍ତୁ ଅଧିକ ମେହନତ କରୁ ନାହାନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଶକ୍ତି ଭରୁ ନାହିଁ, ତୀର ଲାଗୁ ନାହିଁ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କାହିଁ ? କେବଳ ପ୍ରବଚନରେ ବହୁତତାକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତା'ପରେ ଜଞ୍ଜାନ । ପବିତ୍ର ହେଲେ ଯାଇ ଜଞ୍ଜାନର ଧାରଣା ହେବ । ପତିତତାକୁ କେବେ ବି ଧାରଣା ହେବ ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟ ହେଉଛି ଯୋଗ । ଲୌକିକ ପାଠ ପଢ଼ାରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିଷୟ ରହିଥାଏ । ତୁମ ପାଖକୁ ଆସି ଯଦିଓ ବି.କେ. ହେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନକୁମାର-କୁମାରୀ ବା ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହେବା ମାତ୍ରା ଘର କଥା ନୁହେଁ । କେବଳ ନାକୁ ମାତ୍ର ବି.କେ. ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପୁଣି ପାଠପଢ଼ା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ରହିଛି । କେବଳ ପାଠପଢ଼ା ଥିବ ପବିତ୍ରତା ନଥିବ ତେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ପବିତ୍ର ହେଲେ ହିଁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ । ପବିତ୍ରତା ଉପରେ ହିଁ ବାବା ଜୋର ଦେଉଛନ୍ତି । ପବିତ୍ରତା ବିନା କାହାକୁ ଜଞ୍ଜାନ ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାକି କିଛି ବାବା ଦେଖୁ ନାହାନ୍ତି । ବାବା ନିଜେ ବସିଛନ୍ତି ନା, ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭାବନାର ଭତ୍ତା ମିଳି ଯାଇଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ତରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି, ଶରୀର ବିନା ବାବା କଥାବାର୍ତ୍ତା କିପରି କରିବେ ? ଶୁଣିବେ କିପରି ? ଆତ୍ମାର ନିଜର ଶରୀର ଅଛି ତେଣୁ ଶୁଣୁଛି, କହୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଯଦି ଅରଗାନସ୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ନଥିବ ତେବେ ମୁଁ ଶୁଣିବି ବା ଜାଣିବି କିପରି ? ଭାବୁଛନ୍ତି ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ବିକାରୀ ହେଉଛୁ । ଯଦି ନ ଜାଣୁଛନ୍ତି ତେବେ ଭଗବାନ ବୋଲି ମାନିବୁ ନାହିଁ । ଏଭଳି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବହୁତ ରହିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ରତାର ରାସ୍ତା ବତାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ବାକି ସବୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖୁଛି । ପିଲାମାନଙ୍କର ଚାଲି ଚଳଣିରୁ ଜଣାପଡ଼ିଯାଏ ଯେ — ଇଏ କୁପୁତ୍ର, ଇଏ ସୁପୁତ୍ର ଅଟନ୍ତି ? ସେବାର ପ୍ରମାଣ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଆବଶ୍ୟକ । ଏକଥା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଜାଣିଛ ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ । ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିଲେ ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବ । ଯଦି ଶ୍ରୀମତରେ ନ ଚାଲିବ ତେବେ ନିଜେ ଖରାପ ହୋଇ ତଳକୁ ଖସିଯିବ । ଯେ କୌଣସି ବି କଥା ହେଉ ତାହା ସପକ୍ଷ ଭାବରେ ପଚାର । ଏଥିରେ ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧାଧାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବା କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା କହୁଛନ୍ତି, ଶକ୍ତି ନଥିଲେ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବ ? ଏହି ଜନ୍ମରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଏପରି ପାପ କାମ କରୁଛନ୍ତି ସେକଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ଏହା ହେଉଛି ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ, ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂଗମଯୁଗ । ଯଦି କାହାର ବୁଦ୍ଧି କମ ତେବେ ସିଏ ଧାରଣା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ସମରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ପୁଣି ଠୁ ଲେଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଅତି ବିଳମ୍ବ ହୋଇଯିବ । ଦୁନିଆ ରୂପକ ପାଳଗଦାକୁ ନିଆଁ ଲାଗିଯିବ ପୁଣି ଯୋଗରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ସମୟରେ ଚାରିଆଡ଼େ ହାହାକାର ଭରିଯିବ । ବହୁତ ଦୁଃଖର ପାହାଡ଼ ଖସିବ । ତେଣୁ ଏହି ଚିନ୍ତା ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ନେଇଯିବୁ । ସେଥିପାଇଁ ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ଛାଡ଼ି ସେବାରେ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ୍ । ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଧନ ବ୍ୟୟରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯିଏ ଯୋଗ୍ୟ ପାତ୍ର ନୁହେଁ, ସେଭଳି ପତିତମାନଙ୍କୁ କେବେ ଦାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ନଚେତ୍ ଦାନୀ ଉପରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପାପ ଲାଗିଥାଏ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ତେଜଗୁରା ପିଟିବ, ଭଗବାନ ଆସିଛନ୍ତି । ଏପରି ନିଜକୁ ଭଗବାନ ଉପାଧି ଦେଉଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ଭାରତରେ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, କେହି ମାନିବେ ନାହିଁ । ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ କାରଣ ତୁମକୁ ଜଞ୍ଜାନର ଆଲୋକ ମିଳିଛି । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ପାଠ ପଢ଼ିବା ସହିତ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହିଭଳି ଯୋଗ୍ୟ ଅଥବା ସୁପୁତ୍ର ହୋଇ ସେବାର ପ୍ରମାଣ ଦେବାକୁ ହେବ, ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ନିଜକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ନିଜର ସ୍ଵଳ୍ପ ଧନକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବ୍ୟୟରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାର ନାହିଁ କିମ୍ବା ପତିତତାକୁ ଦାନ କରିବାର ନାହିଁ । ଜଞ୍ଜାନ ଧନ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପାତ୍ର ଦେଖି ଦେବା ଉଚିତ୍ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ଆତଜଷ୍ଟ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଖାପ ଖୁଆଇବାର ବିଶେଷତା ଦ୍ଵାରା ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ସେବାରେ ସଫଳ ହେଉଥିବା ସଫଳତାମୂଳକ ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପରିସ୍ଥିତି ସହିତ ଖାପ ଖୁଆଇ ଚାଲିବାର ବା ମୋଲ୍ତ ହେବାର ବିଶେଷତା ଅଛି ସେମାନେ ସହଜରେ ଗୋଲ୍ତେଜ୍ ଏକତ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସ୍ଥିତିରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିବେ । ଯେପରି ସମୟ, ଯେପରି ପରିସ୍ଥିତି

ସେହି ଅନୁସାରେ ନିଜର ଧାରଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବା ପାଇଁ ମୋଲତ୍ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ମୋଲତ୍ ହୋଇପାରୁଥିବା ଆତ୍ମମାନେ ହିଁ ରିୟଲ ଗୋଲଡ ଅର୍ଥାତ୍ ଖାଣ୍ଟି ସୁନା ଅଟନ୍ତି । ଯେପରି ସାକାର ବ୍ରହ୍ମମାବାବାଡ଼ଙ୍କର ବିଶେଷତାକୁ ତୁମେମାନେ ଦେଖିଛ -- ଯେପରି ସମୟ, ଯେପରି ବସ୍ତୁକ୍ତି ସେହି ଅନୁସାରେ ବସ୍ତୁବହାର କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ପିତାତ୍ମକୁ ଅନୁକରଣ କର, ତାହା ହେଲେ ସେବାରେ ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କରେ ସହଜରେ ସଫଳତା ମୁରତ ହୋଇପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁଠାରେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ବିଶେଷତା ରହିଛି ସେଠାରେ ନିର୍ବିଘ୍ନ ସଫଳତା ମଧ୍ୟ ସାଥୀରେ ଅଛି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****